

Αφιέρωμα για τα 80 χρόνια του Πανεπιστημίου Πειραιώς

(στίχοι-μουσική Γεώργιος Πιτσέλης)

Αγέρα Πασαλιμανιού, μου γέμισες τα στήθια,

μου πρόσφερες ανεμελιά, μια ζάλη λιμανίσια.

Πως μπόραγες να μην το δεις σαν φάρος που πλανιέται

στους πρόποδες του Αηλιά, στου λιμανιού τα μέρη.

Αυτός ο χώρος δεν έχει μόνο φοιτητές, δασκάλους και θρανία,

έχει του ονείρου ποιητές, λόγιους και βιβλία.

Αυτός ο χώρος δεν έχει μόνο ερευνητές, κομπιούτερ και γραφεία,

έχει το πάθος στις καρδιές και σ' άλλα μεγαλεία.

Ποιος θα τόχε φανταστεί τ' όνειρο που 'χε η αρετή

να ξημερώσει, να διαβεί το δρόμο που είχε χαραχθεί.

Ποιος θα μπορούσε να το πει, τι τόλμη είχε η αρετή

το μονοπάτι να διαβεί και τ' όνειρο να μην χαθεί.

Βλέπεις εκείνα τα παιδιά, για μάθηση διψάνε,

άλλοτε παίζουνε χαρτιά, καπνίζουν, συζητάνε.

Κάποιες φορές φιλοσοφούν, στα μάτια σε κοιτάνε

και άλλοτε ερωτεύονται, γκρινιάζουν και γελάν.

Αυτός ο χώρος δεν έχει μόνο φοιτητές, δασκάλους, γραμματείες,

έχει ένα πάθος για γιορτές, κοπάνες, απεργίες.

Με τόνα πόδι στο βουνό και τ' άλλο στην αιγιάλη

η Δύση γνέφει Ανατολή και το ΠΑΠΕΙ λιμάνι.

Ποιος θα το 'χε φανταστεί τ' όνειρο που 'χε η αρετή

να ξημερώσει, να διαβεί το δρόμο που είχε χαραχθεί.

Ποιος θα μπορούσε να το πει, τι τόλμη είχε η αρετή

το μονοπάτι να διαβεί και τ' όνειρο να μην χαθεί.

Ποιος θα μπορούσε να το πει, για όλα φταίει το ΠΑΠΕΙ

με τις φτερούγες του ανοιχτές πετάει στα ύψη θες δεν θες.